

FARNÍ MĚSÍČNÍK

www.farnostbrumov.cz

Zpravodaj Římskokatolické farnosti sv. Václava
Brumov - Bylnice • Sv. Štěpán • Sidonie

14. 10. 2018

28. neděle

v mezidobí

Číslo: 11

Ročník: 23

„Jediné, co obstojí tváří v tvář konci pozemského života, bude láska.“

V. Kodet

Duchovní slovo

Od Damoklova meče k sestře Smrti

Dušičky jsou takovým zvláštním dnem. Přestože se lidé v naší době a kultuře bojí na smrt i jen pomyslet, v dušičkovém období se celá republika dává do pohybu, aby si její obyvatelé vzpomenu-li na své drahé zemřelé.

Květinářství a pohřební služby mají rekordní tržby, na silnicích se objevuje zvláštní typ pro okolí mimořádně nebezpečného takzvaného svátečního řidiče, kterého charakterizuje klobouk za zadním oknem a vedle klobouku kromě věnečku na hrob také plato vajíček.

Ale vážně... Smrt je zvláštní skutečnost, která nás přitahuje a zároveň odpuzuje, bojíme se jí, ale zároveň nám nedá pokoje. A na dušičky se jí povinně zabýváme.

Co si o dušičkách vlastně připomínáme? Dnešní svátek vznikl roku 998 a ustanovil ho opat Odilo z Cluny jako svátek navazující na včerejší den - slavnost Všech svatých. Jako si 1. listopadu připomínáme fakt posledního cíle člověka, kterým je svatý Bůh a tedy i vlastnost, která nám s ním umožňuje přebývat - tedy svatost, tak si dnes připomínáme skutečnost očištění, dočasného stavu po smrti, kdy lidská bytost sice získala nárok na přebývání v Boží slávě, ale ještě nemá potřebné schopnosti dlít v Boží přítomnosti. Je to stav utrpení, které přináší touha po Bohu, která očišťuje. Protože okamžikem smrti zaniká pro člověka dar času a s ním možnost změny, je takovýto člověk závislý na pomoci „seshora“ a „zezdola“, čili na přímluvě svatých a na modlitbách nás, kteří ještě užíváme daru času. Jít na dušičky na hřbitov tedy není jen nějaký folklór, ale důležitá činnost a čestná povinnost křesťana. I my jednou budeme závislí na pomoci těch, které nazýváme *pozůstalými*, jak to hlásá nápis na jedné kostelní věži „Kde jste byli vy, tam jsme my, a kde jste vy, budeme i my“.

Když procházíme hřbitovy, když slyšíme závažné tóny Requiem, dostáváme strach, který vede až k myšlence o absurditě bytí. Z této trudomyslnosti nás ale rychle vyvádí slovo knihy moudrosti, kde se píše: *Vždyť Bůh neudělal smrt, a nelibuje si, když hynou živí. Ale všechno stvořil, aby to bylo; stvořené věci na světě přinášejí prospěch, jed zhouby v nich není; ani smrt na zemi nevládne. Ale ďáblouvu závistí přišla smrt na svět, zakusí ji ti, kdo jsou v jeho moci (Mdr 1, 13-15.24)*

Nicméně: když se nacházíme v dušičkovém období, nemůžeme nemyslet i na svou vlastní smrt či na smrt obecně. Smrt se jako Damoklův meč vznáší nad hlavou každého z nás.

Jak to vlastně s tím Damoklovým mečem bylo? Syrakuský vojevůdce Dionýsos I. (4. stol. př. n. l.) byl označován za despotu a krutovládce, který se opíral zejména o žoldněřskou armádu a který žil v přepychu, ale i věčném strachu, že bude potrestán, pokud se utlačovaní vzbouří. Obklopen osobní stráží žil jako ve vězení. - Když mu jeho dvořan Damoklés říkal, že jistě nikdo není šťastnější než sám vládce, odvětil mu Dionýsos: Chceš ochutnat mé štěstí? Obklopen skvosty a lahůdkami potom Damoklés užíval štěstí. Uprostřed hostiny a blaženosti dal vládce spustit od stropu na tenké koňské žíně ostrý meč, mířící na hlavu Damokla. Ten, když při pohledu vzhůru uviděl visící hrozbu, už pro strach neviděl krásu, bohatství ani hojnost - a vzdal se svého místa a povýšení.

Svatý Augustin říká: *Když se narodí člověk, můžeme vytvářet nejrůznější hypotézy: možná bude krásný, možná ošklivý; možná bude bohatý, možná chudý; možná bude žít dlouho, možná ne. Ale nikdo neřekne: možná zemře, možná ne. Smrt je totiž jediná naprostá jistota našeho života. Když slyšíme, že někdo onemocněl vodnatelností (v době Augustinově to byla nevyléčitelná nemoc), říkáme: „Chudák, musí zemřít, má to spočítané, není mu pomoci“. Ale proč neříkáme totéž o člověku, který se právě narodil? „Chudák, musí zemřít, není mu pomoci.“*

Nenatrápili jsme se už dost myšlenkou na vlastní smrt? Je snad nutné, aby nad námi visel meč na vlásku? Strach ze smrti trýzní každého člověka a dokonce trápí i děti, které sotva pobraly rozum. Jeden velký psycholog řekl, že strach ze smrti je „vnitřní červ“, je to bezprostřední výkřik nejsilnějšího z lidských instinktů, pudu sebezáchovy. My se až příliš zabýváme sexuálními instinkty, který je dnes doslova všudypřítomný, od vědy po umění. Ale mnohem silnější než pohlavní pud je odmítnutí smrti, z něhož vlastně sexualita vychází jako projev touhy po zachování života. Kdybychom se dokázali zaposlouchat do tichého výkřiku, který vychází z každé lidské bytosti, slyšeli bychom: „Nechci zemřít.“

Proč se tedy dnes trápíme tím, že dobrovolně přemýšlíme o smrti? Odpověď je jednoduchá: protože se nemůžeme přemýšlení o ní vyhnout. Tak alespoň o ní přemýšlíme tak, jako by se netýkala nás, ale těch druhých. Zvrhlou podobou tohoto uvažování je nebývalý nárůst krve a smrti na filmových plátnech a televizních obrazovkách, které současný člověk hltá očima, zatímco do úst putují tuny popcornu, brambůrek a jiných nezdravých pokrmů.

Jiným pokusem vyrovnat se se smrtí je naprostá absence smrti v životě lidského společenství. V podivuhodném 20. století vznikaly projekty měst, kde neměl být ani kostel ani hřbitov, aby lidé nebyli znepokojováni vyzváněním zvonů a hudbou pohřebních průvodů ani pohledem na cokoli, co by smrt připomínalo.

Ale přes všechnu naši snahu připomínky smrti neustále do našeho života dotírají, i když jaksí z druhé strany. Co jiného je naše často přehnaná snaha o zdravý životní styl, o bezpečnost či o pohodlí. Ale ani tento způsob, jak se vyhnout pomýšlení na smrt, nás nezabavuje strachu z ní.

Jsou i umělecké a vědecké přístupy ke smrti. Zatímco básníci smrt popisují vzletnými slovy, snaží se ji filosofové vysvětlit. Jeden z filosofů, Epicuros, nás například ujišťuje, že smrt je zbytečným problémem, protože: „*pokud jsem já, není smrt, když je smrt, tak už nejsem zase já*“. I marxismus se vyrovnává se smrtí velmi svérázně, když tvrdí, že člověk sice umírá, ale společnost je věčná. Člověk tedy přežívá ve společnosti, kterou budoval. Přínosem této ideologie k vypořádání se se smrtí jsou bohužel jen mauzolea. Marxismus je sice za námi, ale problém smrti zůstává.

Dnešní doba hledá záchranu v dalším pseudo-léku. Je jím nauka o převtělování. Ale Písmo říká něco jiného: *Lidem je určeno, že musí jednou zemřít, a pak (nastane) soud. (Žid 9, 27)*. Ono „jednou“ dokládá fakt, že reinkarnace není slučitelná s křesťanstvím. Namísto ní však vyznáváme víru ve *zmrtvýchvstání*. Převtělování se zdá být na první pohled dobrým řešením pro napravení chyb, které člověk nestihne dát do nyní pořádku. Zapomínáme však na to, že člověk nikdy není bez chyby, a že toto řešení by nás učinilo věčnými vězni, kteří si musí odpykávat svůj trest stále dokola.

Není jiného uspokojivého přemýšlení o smrti než očima křesťanské víry. Ale je vůbec k něčemu dobré o smrti přemýšlet? Ano, je to nejen dobré, ale i užitečné. Přípravuje nás to na to, abychom *dobře zemřeli*, ale vede nás to zpětně rovněž k tomu, abychom *dobře žili*, jak říká žalmista: *Nauč nás počítat naše dny, ať dojdeme moudrosti srdce. (Žl 89,12)*.

Pokud budeme k sobě upřímní a pokud budeme odvážní, musíme si přiznat, že není lepšího pohledu na život než z perspektivy faktu smrti. Vede nás to k tomu, abychom žili dobře už nyní, a ne někdy, abychom se řídili příslovím „*co můžeš udělat dnes, neodkládej na zítřek*“. Vede nás to k vědomí, že lidský život je hodnota, která je naprosto unikátní, která už se nikdy nebude opakovat. Už nepůjde o *nesnesitelnou lehkost bytí*, ale o radostné prožívání závažnosti přítomnosti. A nakonec zjistíme, že smrt není černou dírou, které se bojíme, ale že ji se svatým Františkem můžeme nazvat *sestrou*, protože ona k záměru stvoření sice nepatří, ale přesto je Bohem akceptována jako brána do života věčného. A tak nás tato *sestra* doprovodí nikoli do nicoty, ale do náručí milovaného Boha, který nám připravil to, *co oko nevidělo a ucho neslyšelo*.

*S použitím myšlenek P. Raniera Cantalamessy.
P. Stanislav Příbyl, CSsR*

Naše farnost dnes

Z farních matrik – září 2018

Pokřtěni byli:

Aneta Agnes Šebová
Eliáš Gabriel Průcha

Pohřbeni byli:

Františka Berková 68 let
Jan Častulík 71 let
Ladislav Ruprecht 91 let

Bylo:

- Mše sv. na poděkování za letošní úrodu
- Fatimská pobožnost
- Večer chval
- Děkanátní pouť za obnovu rodin a kněžská povolání na Velehradě.
- Adorační den, vystav Nejsvětější svátosti
- Hody farnosti
- Modlitby za nenarozené děti a potřeby rodin
- Podávání přihlášek k přípravě na svátost biřmování

Bude:

- Večerní mše sv. jsou od 1. 10 v 17.00 hodin
- Říjnovou modlitbu sv. růžence před večerní mší sv. vedou v úterý a pátek děti
- 15. 10. 9.30 mše sv. ve stacionáři
- 27. 10. Večer chval
- Probíhá příprava na biřmování
- 3. 11. modlitby za nenarozené děti a potřeby rodin
- 4. 11. 3.nedělní mše sv. bude ve 14.00 hodin a po ní pobožnost za zemřelé
- 8. 11. 8.00 hod. mše sv. za zemřelé kněze z našeho děkanátu. Celebrant biskup Josef Nuzík

Velehrad

Děkanátní pouť na Velehrad.

Pouť děkanátu Valašské Klobouky zaměřená na potřeby rodin a prosby o nová kněžská povolání se uskutečnila v sobotu 22. 9. odpoledne. Otec Richard na toto datum objednal autobus pro farnost Nedašov a Brumov- Bylnici. Zpočátku měl obavy, že farníci autobus nenaplní, ale v sobotu odpoledne jsme odjžděli autobusem zaplněným do posledního místa.

K velehradské bazilice jsme přijeli před 15. hodinou. Celé okolí chrámu je krásně a velmi účelně upraveno a jeho interiér je nádherně zrenovován, ale hlavně: byl zcela zaplněn věřícími. Pouť začala modlitbou růžence, po hodině začala adorace Nejsvětější svátosti, kterou vedla naše sousední Štítenská farnost. Jejich myšlenky k rozjímání byly velmi inspirativní. Vyvrcholením pouti byla v 17.00 hodin mše svatá, jejímž hlavním celebrantem byl pan biskup Josef Nuzík, který vybral liturgické texty k Marii, Matce dobré rady; koncebrovali kněží z celého děkanátu.

Když jsme vyšli z kostela, slunko už zapadalo a než jsme došli k autobusu, který parkoval dost daleko na hlavní cestě, úplně se zešeřilo. Odjžděli jsme kolem 19. hodiny a v autobusu jsme se ještě na závěr pouti pomodlili Korunku k Božímu milosrdenství. Ale potom úplně na konci cesty v Bylnici nám otec Richard dal požehnání na dobrou noc.

Myslím, že do svých domovů se všichni poutníci vraceli spokojeni a že trojjediný Bůh použije naše modlitby k dobru všech farností děkanátu.

teM.

Patronka naší základní školy.

V září letošního roku uplynulo 20 let od otevření nové budovy základní školy v našem městě Brumově - Bylnici. Vybudování školy bylo náročné a její otevření událost mimořádně významná s ohledem na její poslání - výchova a vzdělávání dětí z celého města.

V naší ZŠ je mimo jiné samostatná učebna náboženství, což na jiných školách není obvyklé. Náš tehdejší duchovní správce otec Marek Kurzynski přišel s myšlenkou dát škole duchovního patrona. Dá se říci, že o tuto službu patrona se „přihlásila“ sestra Marie Faustýna Kowalská, patronka Božího milosrdenství, protože právě v den 60. výročí jejího úmrtí byla brumovská škola otcem Markem Kurzynskim, MIC požehnána a sv. sestře Faustýně zasvěcena. Bylo to 5. října 1998. A proto se k ní s důvěrou můžeme obracet s prosbou: „Svatá sestro Faustýno, přimlouvej se za všechny z naší školy!“

M. M.

Z vězeňské cely do Lurd

Můj příběh se začal odehrávat ve Vazební věznici Olomouc v roce 2000. Vlastně začal již o něco dříve, když jsem si našel práci ve firmě, která se mimo jiné zabývala vymáháním pohledávek v Ostravě – a soud tuto činnost hodnotil jako organizovaný zločin... Inu divoká 90. léta... Do té doby jsem byl jen pokřtěným, ale nepraktikujícím katolíkem. V prvním rozsudku jsem byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody ve výši šest a půl roku se zvýšenou ostrahou. Pak následovaly další soudy, odvolání... Nedovedl jsem si představit, že bych strávil ve vězení tak dlouhou dobu svého života.

První kroky v modlitbě

Během odvolání jsem na vazbě, díky spolupvězňi, začal navštěvovat jáhna Otu Brocha, který mě učil základům modlitby růžence i tomu, jak se ho modlit důsledněji a do hloubky jako rozjímání.

Před samotným zahájením úplně posledního odvolacího soudu jsem si v cele uvědomil, že existuje poutní místo kdesi ve Francii, zvané Lurdy. Vzpomněl jsem si, že v Lurdech jednou byla moje teta. Víc jsem o tom poutním místě nevěděl. Prosil jsem Boha v modlitbách o shovívavý trest. Slíbil jsem Pánu, že když mě soudce propustí na svobodu nebo zmírní trest, tak vykonám pěší pouť do Lurd jako poděkování a pokání.

Překvapivý rozsudek

Po vynesení rozsudku z původních šesti a půl let se zvýšenou ostrahou, mi soudce vyměřil pouhých 29 měsíců. Bylo to po 23 měsících vazby, takže za půl roku jsem mohl jít domů! Můj obhájce byl velice překvapený a já ještě víc. Právník tento rozsudek hodnotil jako výjimečný. Doslova řekl: „Za celou svou kariéru jsem se s něčím obdobným ještě nesetkal.“ Věřím, že své práci rozumí, když má dvacetiletou praxi.

Po návratu z vězení jsem si z počátku splnění svého slibu nepřipouštěl. Po čase jsem o tom mluvil s jedním knězem. Doporučoval mi pouť uskutečnit a slib daný Bohu splnit.

Lidské přípravy...

Začal jsem studovat mapy Rakouska, Německa, Švýcarska a Francie. Veškerá příprava trvala jeden měsíc. Byl jsem vybaven dvěma průvodními listy, které obsahovaly údaje o mé osobě a o účelu cesty – pouti s přípojeným doporučením znojemského děkana. Napsal mi je v německém a francouzském jazyce, protože sám cizí jazyky neovládám.

Samotnou pouť jsem započal 7.června 2004. S odevzdaností, s důvěrou v Boha a Pannu

Marii jsem vyšel ze Znojma bez finančních prostředků, bez pojištění, vybavený jen rukavcem a spacákem. Ten jsem použil jen jednu noc. Po prvním noclehu v rozbláceném rakouském poli už nebyl použitelný, a tak jsem ho tam nechal. Průvodní listy jsem používal k hledání noclehu a stravy u lidí. Přihodili se i situace, kdy mě lidé nepřijali a já musel trávit chladné noci v autobusové zastávce nebo kuriózně v krmelci. Zastavení u kapliček a rozjímavé modlitby mě duchovně naplňovaly, tím jsem získával sílu pro další putování. Díky modlitbě růžence, které jsem věnoval hodně času, někdy i třikrát denně, lidé vycházeli vstříc mým prosbám.

...a Boží vedení

Udělal jsem zajímavou zkušenost. Když jsem si našel čas na modlitbu všech desátků růžence, našel jsem pomoc, ubytování, výbornou stravu i finanční dárek na další cestu. Když jsem modlitbu nějak zanedbal, třeba pro únavu, nebo protože se mi už moc nechtělo, spal jsem venku nebo v krmelci. Jednou jsem v Rakousku došel k faře až po půlnoci. Pan farář mě už dovnitř nepustil. Šel jsem si tedy lehnout do farní zahrady na lavičku. Byla čerstvě natřená... Ležel jsem v chladu a modlil se růžencem. Právě když jsem se domodlil, pan farář přišel ke mně a pozval mě na nocleh do fary. Dal mi jídlo a ještě mi ráno koupil nové kalhoty.

Lurdy

Celá pouť až do Lurd trvala devět týdnů. Při cestě tam jsem ušel 1850 kilometrů. Do Lurd jsem šťastně došel 13. srpna 2004, právě v době, kdy je navštívil Svatý otec Jan Pavel II. Pak ještě následovala cesta domů, opět bez peněz. Ta trvala tři týdny: stopem, něco vlakem, když to nešlo jinak, tak zase pěšky... Přál bych si, aby mě zkušenosti a milosti získané na této cestě provázely celým životem. Přeji všem poutníkům mnoho šťastných kilometrů na jejich životní pouti.

Václav

Noví svatí

Bl. Nunzio Sulprizio

Narodil se 13. dubna 1817 v horském městečku Pescosansonesco v pescarské provincii, v rodině ševce a přadleny. Oba rodiče ztratil již v dětském věku. Strýc, ke kterému se jako sirotek uchýlil, mu zabránil v dalším vzdělávání a poslal ho pracovat ke kováři. V krušných chvílích, kdy byl bezohledně nucen k přenášení těžkých nákladů za mrazů i vedra na dlouhých kilometrech horských cest, nacházel útěchu před svatostánkem. Jeho tělo však nedokázalo dlouho vzdorovat nelidským podmínkám a po špatně léčeném zranění se Nunzio-

Bl. Nunzio Sulprizio

vi objevila na noze sněť. S velkými bolestmi byl přesunut do neapolského špitálu pro nevléčitelně nemocné. Zachovaly se některé jeho výroky, svědčící o tom, že veškeré své utrpení obětoval Pánu. „Ježíš pro nás mnoho vytrpěl a díky jeho zásluhám na nás čeká věčný život. Když tedy trochu trpíme, budeme se těšit v ráji,“ říkal chlapec. Anebo: „Chtěl bych zemřít proto, abych obrátil třeba jen jediného hříšníka.“ A na otázku, kdo se o něj stará, odpovídal: „Boží Prozřetelnost.“ A tak se skutečně stalo. Ujal se jej plukovník Felice Wochinger a díky jeho láskyplné péči se Nunzioovo zdraví začalo zlepšovat. Nepřestal však povzbuzovat nemocné a vybízet je, aby své bolesti přijímali pro Boží lásku a s radostí. Sám si přál zasvětit se Bohu. Jeho zdravotní stav se však náhle prudce zhoršil. Ukázalo se, že trpí rakovinou kostí. Kněze, který jej krátce před smrtí 5. května 1836 přišel vyzpovídat, povzbuzoval k veselí a přislíbil mu svou pomoc z nebe. Hrob devatenáctiletého mladíka se ihned stal cílem poutí.

Přestože k oficiálnímu potvrzení kultu ze strany církve došlo až 127 let po Nunzioově smrti, pověst jeho svatosti zůstávala živá. V roce 1890 se začal stavět kostel k jeho počtě v jeho rodném městečku, nedaleko říčky, kam se chodil modlit a kde hledal úlevu ve své bolesti.

Svatořečen letos 14. října.

Z historie

Rok 1950

Tento rok byl rokem klidné, vnitřní práce. Silné zásahy státních úřadů pro věci církevní nevykykle zasahovaly do církevní administrativy. Sňatky od počátku roku musí být nejdříve uzavřeny státní a pak příprava a sňatek církevní. Dosavadní matriky uzavřené a pořízené pro účely církevní nové matriky.

Velmi bolestně zasáhla celou farnost zpráva, že 13. dubna zemřel v Čes. Budějovicích – v nemocnici – náš rodák, kněz zlatého srdce, všemi, kdož ho znali, oblíbený P. Jan Lysák, pohřeb jeho se konal z Bylnice za účasti všech farníků a 28 kněží. Průvod byl více jako kilometrový. Z Čech, z jeho farnosti, přijelo více jako 60 farníků, aby svou účastí, obětmi a modlitbami poděkovali za jeho práci mezi nimi. Vděčnost svou projeví i tím, že svým nákladem dali postavit prostý pomník nad jeho hrobem. Odpočívej v pokoji!

Jelikož ve veřejném životě byl hlásán rok strnického školení, tu farníci vzali za své prohloubit své náboženské znalosti a dobrovolně se zavázali čtením Písma svatého – Nový zákon. Též dp. farář je v tom podporoval tím, že v neděle před sv. požehnáním míval kázání o Písmu sv.

Kéž tato dobrá vůle a píle přinese hojnost požehnání našim křesťanským rodinám z této školy Kristovy lásky.

Dne 16. července – Sbor dobrovolných hasičů v Brumově, vzpomenu svého 75. výročí založení a to slavnými bohoslužbami, před nimiž byla posvěcena nová motorová stříkačka.

Z hlavních prací lze vzpomenout práce na rekonstrukci hřbitova. Byla prohloubena a rozšířena studna na hřbitově a položeno potrubí vodu po celém hřbitově a do sakristie.

Pochopení farníků pro úpravu hřbitova bylo malé.

V Brumově 31. prosince 1950 Arnošt Horák, farář

28. 10. 2018 30. neděle v mezidobí

„Mistře, ať vidím!“

1. čtení: Jer 31,7-9

2. čtení: žid 5,1-6

Evangelium: Mk 10,46-52

Když Ježíš a jeho učedníci s velkým zástupem vycházeli z Jericha, seděl u cesty slepý žebrák - Timaiův syn Bartimaios. Jakmile uslyšel, že je to Ježíš Nazaretský, začal volat: „Synu Davidův, Ježíši, smiluj se nade mnou!“ Mnozí ho okřikovali, aby mlčel. On však křičel ještě víc: „Synu Davidův, smiluj se nade mnou!“ Ježíš se zastavil a řekl: „Zavolejte ho!“ Zavolali tedy toho slepce a řekli mu: „Buď dobré mysli, vstaň, volá tě!“ On odhodil plášť, vyskočil a přišel k Ježíšovi. Ježíš se ho zeptal: „Co chceš, abych pro tebe udělal?“ Slepce odpověděl: „Mistře, ať vidím!“ Ježíš mu řekl: „Jdi, tvá víra tě zachránila!“ A ihned začal vidět a šel tou cestou za ním.

Ozvěna slova:

Co kdyby k tobě přišel Ježíš s nabídkou: „Co chceš, abych ti udělal?“ Co bys mu odpověděl? Možná bys byl zaskočen... třeba právě proto, že na rozdíl od slepce k Ježíši nevoláš. Možná neznáš tu úpěnlivou modlitbu člověka, který je zvyklý nestále „prosít“, žádat o smilování. Možná neznáš tu hlubokou modlitbu tryskající z nouze, modlitbu v situaci, kdy jsi v koncích, v beznaději, ale víš, že je někdo, kdo ti může pomoci. Bartimaios volal s jistotou, že Ježíš ho může zachránit. Ukázal každému z nás, že On je náš Zachránce, lékař, průvodce v temnotách údolí smrti, pastýř, který tě vede po cestách života a vyvádí ze slepých uliček. Prosil o smilování, jinými slovy: „Ježíši, ukaž mi svou milost, dej mi dar.“ I ty můžeš volat se stejnou důvěrou: „Ježíši, ukaž mi svou dobrotu, ty jsi milosrdenství, ty znáš soucit, ty jsi mé útočiště.“ Někdy se nám zdá, že o něco prosíme a nedostáváme to hned. Ježíš je přece stále stejný, tehdy i dnes. Pořád stejně milosrdný, ale někdy jedná tak, jindy onak. V evangeliu také neuzdravoval všechny, před některými lidmi se i ukrýval. Je to záměr. Někdy splní naše přání hned, jindy nevyhoví, aby nám později daroval něco mnohem lepšího. Anebo nedává hned, aby čekáním vzrůstala naše důvěra. Pokud mám skutečnou víru, pak důvěřuji, že mi Ježíš může dát, po čem toužím a pokud nedá, pak moje důvěra neklesá, ale stále důvěřuji, že mi dá jiné dary – lepší než to, co hledám. Protože on „neumí“ jinak.

1. 11. 2018 Slavnost všech svatých

„Radujte se a jásejte, neboť máte v nebi velkou odměnu!“

1. čtení Zj 7, 2 - 4.9-14

2. čtení 1 Jan 3, 1-3

Evangelium Mt 5, 1-12a

Když Ježíš uviděl zástupy, vystoupil na horu, a jak se posadil, přistoupili k němu jeho učedníci. Otevřel ústa a učil je: „Blahoslavení chudí v duchu, neboť jejich je nebeské království. Blahoslavení plačící, neboť oni budou potěšeni. Blahoslavení tiší, neboť oni dostanou zemi za dědictví. Blahoslavení, kdo žízní a lační po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni. Blahoslavení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství. Blahoslavení čistého srdce, neboť oni budou vidět Boha. Blahoslavení tvůrci pokoje, neboť oni budou nazváni Božími syny. Blahoslavení, kdo jsou pronásledováni pro spravedlnost, neboť jejich je nebeské království. Blahoslavení jste, když vás budou kvůli mně tupit, pronásledovat a vyhaně vám připisovat každou špatnost; radujte se a jásejte, neboť máte v nebi velkou odměnu.“

Ozvěna slova:

Dnem smrti na konci života začíná pro křesťana dovršení jeho zrození započatého křtem, definitivní „připodobnění k obrazu Syna“ udělené pomazáním Ducha svatého a účast na hostině Království, kterou předjímala Eucharistie, i když má ještě zapotřebí dalších očišťování, aby mohl obléci satební šat. Tedy žádná melancholie. Největší slavnost. Brána nového ŽIVOTA... Definitivní stvrzení toho, co jsme od Boha přijali a toho, co nám slíbil. Bod, kdy se naplňuje naděje, ze které žijeme. Úžasné vyvrcholení naší pouti. To, co se v tu chvíli děje, je asi příliš krásné na to, abychom si to dovedli jen představit: „Lidské oko nespatriilo, na mysl lidskou nevstoupilo...“ Tolik radosti, že moji blízcí, „kteří nás předešli“, dosáhli toho, v co věřili, a nyní: ONI jsou SYN a SYN je ONI... Úplné spojení. Všechna plnost Boha je teď i jejich plností... Největší slavnost, SLAVNOST VŠECH SVATÝCH.

Slovo Boží v liturgii:

14. 10. 2018 28. neděle v mezidobí

1. čtení: Mdr 7,7-11

2. čtení: Žid 4,12-13

Evangelium: Mk 10,17-30

21. 10. 2018 29. neděle v mezidobí

1. čtení: Iz 53,10-11

2. čtení: Žid 4,14-16

Evangelium: Mk 10,35-45

2. 11. 2018 Vzpomínka na všechny věrné zemřelé

1. čtení: Mdr 3,1-9

2. čtení: Řím 8,14-23

Evangelium: Mt 25,31-46

4. 11. 2018 31. neděle v mezidobí

1. čtení: Dt 6,2-6

2. čtení: Žid 7,23-28

Evangelium: Mk 12,28b-34

Ještě z prázdnin - scholovomministrantský tábor v Sidonii

Úmysly apoštolátu modlitby - září

Evangelizační úmysl – aby u mužů a žen zasvěcených Bohu vzplálo misijní nadšení a byli nablízku chudým, vyhnancům a těm, kdo jsou umlčeni a nemají slovo.

Národní úmysl – za takové poznání Pána Ježíše, které nám umožní plně se na něj spoléhat.

Mše sv. v Sidonii

- 20. 10. Za Stanislava Strýčka
- 27. 10. Za rodiče Zajícovy a Kebískovy
- 3. 11. Za Margitu Papierníkovu a rodiče Chlebanovy
- 10. 11. Za rodinu Tomáškovu

Něco pro zasmání

- Povídají si dva kamarádi:
„Já jsem včera vylovil dvoumetrovou štiku.“
„A já zapálenou svíčku.“
„Lžeš! Svíčka ve vodě nehoří!“
„Zkrať štiku a já zhasnu svíčku.“
- Vytahují se před sebou tři chlapi v hospodě, kdo má váženější příbuzenstvo. První: „Můj bratranec je biskup a každý mu říká excelence.“ Druhý: „Můj strýc je bankéř a všichni mu říkají pane prezidente.“ Třetí: „To nic není, já mám tchýni a každý, kdo ji uvidí, říká PANE BOŽE!“
- Babička pošle dědu do sklepa, aby přinesl česnek a brambory. „Nezapomeň! Dvě věci!“ říká babička. Děda jde do sklepa a za chvíli přinese lopatku na smetí. „Cos to zase přinesl? Říkala jsem snad jasně: dvě věci! Kde máš smeták?!“
- Přejde chlap na chirurgii: Doktor: „Tak co máte za problém?“ Pacient: „Já si o sobě myslím, že jsem mūra.“ Doktor: „No to vypadá na závažný problém, ale to tady neléčíme, tady jste na chirurgii.“ Pacient: „Když tady se svítilo.“

Úmysly mší svatých na měsíc říjen – listopad 2018

15.	PO	7.30	
16.	ÚT	17.00	Za + rodiče Bařinkovy, jejich + syna Emila a zeti Josefa Kolínka, duše v očistci a Boží požehnání pro živou rodinu
17.	ST	17.00	Za + Jířinu a Ladislava Šebákovy a Boží požehnání pro živou rodinu
18.	ČT	17.00	Za + rodiče Jarmilu a Aloise Beňovy, jejich + syna Zdeňka, Boží požehnání a ochranu pro živou rodinu
19.	PÁ	17.00	Za + Josefa Nováka, + vnuka Václava, duše v očistci a Boží požehnání pro živou rodinu
20.	SO	7.30	Za + rodiče Marii a Bohumila Illkovy a Boží požehnání pro živou rodinu
21.	ND	7.30	Za + Marii a Karla Žižkovy, + dcery Evu a Janu, + vnuka Karla a Boží požehnání pro živou rodinu
		9.00	Za + Boženu a Jana Svobodovy, + sourozence, + rodiče Svobodovy, duše v očistci, dar zdraví a Boží požehnání pro živou rodinu
		10.30	Za farníky
22.	PO	7.30	
23.	ÚT	17.00	Za + rodiče Juřicovy, Rejdovy, jejich + děti, duše v očistci a Boží požehnání pro živou rodinu
24.	ST	17.00	Za + Radka Ivaniše, + otce a bratra, duše v očistci a Boží požehnání pro živou rodinu
25.	ČT	17.00	
26.	PÁ	17.00	Za + Karla Blanaře, jeho čtyři + sourozence, + rodiče z obou stran, + zeti Františka, dar zdraví, ochranu a pomoc P. Marie pro živou rodinu
27.	SO	7.30	Za + rodinu Vašíčkovu, Miklasovu, Starovu a duše v očistci
28.	ND	7.30	Na poděkování za 55 let společného života, Boží požehnání a ochranu P. Marie Pomocnice křesťanů pro živou rodinu
		9.00	Za + rodiče Petrůjovy, + dceru Leonku Šerou, duše v očistci a Boží požehnání pro živou rodinu
		10.30	Za farníky
29.	PO	7.30	Za + rodiče Horečné, Peclovy, + dceru Ludmilu, pomoc a ochranu pro živou rodinu
30.	ÚT	17.00	Za + rodiče Trochtovy, + rodiče Bartošákovy, + syna Rost'u a ochranu P. Marie pro živou rodinu
31.	ST	17.00	Za + rodiče Jana a Marii Ovesných, + vnuka Petra, dar zdraví, Boží požehnání a ochranu P. Marie pro celou živou rodinu
1.	ČT	7.30	Za farníky
		17.00	Za + z rodiny Mišákovy, Chytilovy, Kadlečkovy, Suré a Zimáčkovy a Boží požehnání pro živou rodinu
2.	PÁ	7.30	Za všechny věrné zemřelé
		17.00	Za + rodiče Charvátovy, + děti Jaroslavu a Josefa a Boží požehnání pro živou rodinu
3.	SO	7.30	Za živé a + členy živého růžence
4.	ND	7.30	Za + Karla Bůbelu, + rodiče Bůbelovy, Smržovy, + manžele Faltinovy, Valčíkovy, jejich + děti a za živou rodinu
		9.00	Za + Františka Strnada, + rodiče z obou stran, + zeti Ladislava a Pavla, jejich + rodiče, +švagry a švagrové, + strýce a tetu, duše v očistci a Boží požehnání pro živou rodinu
		10.30	Za farníky
5.	PO	7.30	
6.	ÚT	17.00	Za + Jana Struhaře, + rodiče Kolínkovy, Fojtíkovy, + rodiče z obou stran, + tetu Rajdmundu, + Marii a Josefa Novákovy, duše v očistci a Boží požehnání pro živou rodinu
7.	ST	17.00	Za + Boženu a Stanislava Dorňákovy, + syna Luboše, očištění rodu a Boží požehnání pro živou rodinu
8.	ČT	17.00	
9.	PÁ	17.00	Za + Elišku a Martina Kráčmarovy, + rodiče Kráčmarovy, Slavíkovy a duše v očistci
10.	SO	7.30	Za + rodinu Lysákovu, Šuráňovu, Mituníkovu a duše v očistci
11.	ND	7.30	Za + rodiče Dubcovy, jejich + děti a Boží požehnání pro živou rodinu
		9.00	Za + Zdenka Kozáčka, + rodinu Kozáčkovu, Rakovu a ochranu a pomoc Boží pro živou rodinu
		10.30	Za farníky